„Dialog Dwóch Kultur”
Wymogi edytorskie dla autorów

1. Wszystkie teksty należy przesyłać w wersji elektronicznej (WORD).
2. Artykuł nie powinien przekraczać 11 stron znormalizowanego tekstu (format A4, marginesy: górny i dolny – 2,5 cm, lewy i prawy – 2,5 cm, wcięcie pierwszego wiersza w akapicie 1,25 cm), interlinia 1,5 wiersza, czcionka Times New Roman, rozmiar 12. Tekst powinien być wyjustowany.
3. Na pierwszej stronie tekstu w lewym górnym rogu zamieszczamy imię i nazwisko, poniżej nazwę instytucji lub miasto zamieszkania oraz ORCID, następnie na środku tytuł.
4. Do tekstu należy załączyć krótkie streszczenie artykułu (do 2 tys. znaków ze spacjami), które będzie przetłumaczone na język angielski (mile widziane tłumaczenia autorskie) oraz słowa kluczowe (od 3 do 7 słów kluczowych), bibliografię wykorzystanych opracowań i źródeł w układzie alfabetycznym.
5. Redakcja zastrzega sobie możliwość odesłania tekstu autorowi do właściwego przygotowania, gdy dany artykuł będzie odbiegać od powyższych zasad.
6. Artykuły nadsyłane do rocznika „Dialog Dwóch Kultur” są recenzowane.

Wymagania szczegółowe

A. TEKST

1. Wszystkie tytuły książek, czasopism, artykułów, dzieł sztuki, filmów, wystaw, słowa i wyrażenia obcojęzyczne zapisujemy w cudzysłowie.
2. W tekście stosujemy skrócony zapis:

a. rok – np. 1893 r. (ale: w roku 1893); wiek – np. XV w. (ale: w wieku XV);
b. konwencjonalnych słów typu: np., ok., m.in., r., w., św., pw. Jedynie na początku zdania piszemy rozwinięcie tych skrótów.

3. Zapisy cytatów:

a. wszystkie cytaty (tak w tekście głównym, jak i w przypisach) winny być ujęte w cudzysłów: „A to echo grało”. Jako cudzysłowu drugiego stopnia należy używać tzw. cudzysłów francuski: «Lorem ipsum». W razie konieczności użycia cudzysłowu trzeciego stopnia, można zastosować cudzysłów apostrofowy: 'Lorem ipsum';
b. skróty dokonane w cytowanym tekście zaznaczamy: [...], np. „Gdy na niebie rozbłysła błyskawica [...] udali się do domu”. Jeżeli tekst cytowany nie zaczyna się od pełnego zdania, należy to zaznaczyć w ten sam sposób;
c. w nawiasach kwadratowych należy umieszczać wszystkie odautorskie ingerencje w tekst oryginalny: „A [Józef, J.K.] wstawszy wziął dziecię”;
d. teksty cytowane pochodzące sprzed 1800 r. oraz niepublikowane teksty źródłowe, niezależnie od czasu ich powstania, winny być przytoczone w brzmieniu oryginalnym. W pozostałych tekstach należy uwspółcześnić ortografię, interpunkcję i gramatykę, zachowując oryginalne brzmienie imion i nazwisk, nazw geograficznych, tytułów (ewentualnie podając w nawiasach kwadratowych [Lorem ipsum] brzmienie właściwe), a także składnię nawet w konstrukcjach niepoprawnych z dzisiejszego punktu widzenia. Zasada uwspółcześniania zapisu generalnie dotyczy również tytułów książek i czasopism wydanych po 1800 r. (np. „Kurier” a nie „Kuryer” czy „Kurjer”, „Ilustrowany” a nie „Illustrowany”);
e. odwołania do przypisów podajemy w indeksie górnym, przed znakiem interpunkcyjnym.

4. Zapis liczebników:

a. w tekście piszemy w formie słownej – np. w pierwszej połowie XVII w.; dziewiętnastowieczny, druga wojna światowa;

b. w przypisach używamy cyfr i skrótów: w 1. poł. XVII w.
5. Zapis dat:
a. w tekście głównym używamy zapisu lata 20. XX w.; daty dzienne – 4 maja 1764 r. Przy kalendarzach juliańskim i gregoriańskim należy zastosować zapis 12/25 września 1903 r.;
b. zakres lat podajemy w pełnym zapisie: 1266–1268.

B. PRZYPISY

W przypisach podajemy zapis publikacji w stylu harwardzkim, który zawiera następujące elementy oddzielone od siebie przecinkami:

1. nazwisko autora lub skrócony tytuł publikacji i rok wydania, zakres stron;
2. odwołanie do pozycji cytowanej w przypisie bezpośrednio poprzedzającym sygnalizuje się zapisem: „Tamże/Ibidem." lub „Tamże/Ibidem, s. 45." – zawsze jednolicie w całej publikacji;
3. Tejże/Eadem, Tegoż/Idem, Tychże/Eidem – w wyliczeniach – piszemy wielką literą;
4. wybór pisowni polskiej lub łacińskiej ww. określeń trzeba stosować jednolicie w całej publikacji;
5. w przypadku cytowania za inną publikacją piszemy – Cyt. za: Kowalczyk 1980, s. 53.

C. BIBLIOGRAFIA

W bibliografii należy uwzględnić przede wszystkim opublikowane, naukowe opracowania, które zostały wykorzystane przy pisaniu publikacji. Lista pozycji bibliograficznych powinna być przygotowana w podziale na kategorie publikacji (źródła rękopiśmienne, archiwalne, drukowane, opracowania) i w porządku alfabetycznym. Obowiązuje opis bibliograficzny w języku wydania. Każdy z opisów kończy się kropką.

1. Zaleca się używanie następujących skrótów:
a) b.a. – brak autora;
b) b.m.w. – brak miejsca wydania;
c) b.p. – brak paginacji;
d) b.r.w. – brak roku wydania;
e) red., red. nauk. – redaktor, redaktor naukowy.
f) tłum. – tłumaczenie;
g) zob. – zobacz (nie stosujemy: por.; zob.:);

1. Przykłady zapisów źródeł:
a. źródła rękopiśmienne
APANK 1851 – Archiwum Polskiej Akademii Nauk w Krakowie, List Leopolda Nowotnego do Jana Koźmiana z 13 lipca 1851, rkps 2210, f. 314–31v.
b. źródła archiwalne
Parafianie kościoła 1923 – Archiwum parafii św. św. Piotra i Pawła w Tbilisi, Parafianie kościoła p.w. św. Apostołów Piotra i Pawła w Tbilisi wg spisu z 1923 r.
c. źródła drukowane
Gloger 2015 – Zygmunt Gloger, *Pisma rozproszone*, t. 2: 1877–1889, red. nauk. Jarosław Ławski i Jan Leończuk, Białystok 2015.

2. Przykłady zapisów opracowań:
a. książka autorska
Michalczyk 2020 – Zbigniew Michalczyk, *Zapomniane konteksty. Augsburg jako ośrodek rytownictwa wobec Rzeczypospolitej w XVII–XVIII wieku*, Warszawa 2020, s. 200–230.

b. książka wieloautorska, z tłumaczeniem, redaktorem – w przypadku więcej niż trzech autorów podajemy maksymalnie trzy nazwiska i dodajemy „i wsp.” (j. polski) lub „et al.” (j. ang.)
   Hoofr, Neré, Plemp 1611 – P.C. (Pieter Corneliszoon) Hooft, R.J. (Richard Jean) de Nerée, C.G. (Cornelii Giselberti) Plemp, *Emblemata amatorial. Afbeeldinghen van minne. Emblemes d'Amour*, Amsterdam 1611.
   Biłozór-Salwa 2018 – Małorzata Biłozór-Salwa, *Karta wizytowa, znak własnościowy, ekslibris. Różnorodne funkcje rycin heraldycznych Jana Ziarnki*, w: *Ekslibris – znak własnościowy, dzieło sztuki. Studia i szkice*, red. nauk. Agnieszka Fluda-Krokos, Kraków 2018, s. 269–288.
   Voragine 1983 – Jakub de Voragine, *Złota legenda. Wybór*, tłum. Janina Pleziowa, wybór i oprac. Marian Plezia, Warszawa 1983.
c. tom zbiorowy
   The Artist as Reader 2013 – *The Artist as Reader. On Education and Non-Education of Early Modern Artists*, ed. Heiko Damm, Michael Thimann, Claus Zittel, Leiden–Boston 2013.
d. rozdział lub część książki
   Rydzkowska 2010 – Joanna Rydzkowska, *Ormiańskie malarstwo miniaturowe w Rzeczypospolitej Obojga Narodów w XV–XVII wieku*, w: *Ars Armeniaca. Sztuka ormiańska ze zbiorów polskich i ukraińskich*, red. Waldemar Deluga, Zamość 2010, s. 77–83.
e. katalog wystawy
   Rothowa 1966 – Władysława Rothowa, *Grafika Jana Ziarnki, przewodnik po wystawie czasowej w Zbiorach Czartoryskich Muzeum Narodowego w Krakowie*, Kraków 1966.
f. artykuł w czasopiśmie
   Strumiłło 1999 – Krystyna Strumiłło, *Banki w przestrzeni publicznej śródmieścia Łodzi*, „Kwartalnik Architektury i Urbanistyki”, 1999, z. 1-2, s. 49–56.
g. opis hasła z encyklopedii/słownika
   Bal 1998 – I. Bal, *Niementowski Jerzy Bogusław*, w: *Słownik polskich i obcych artystów w Polsce działających (zmarłych przed 1966 rokiem). Malarze, rzeźbiarze, graficy*, t. VI, Warszawa 1998, s. 60–61.
h. publikacja elektroniczna, źródła internetowe
   C. Guillon, Pauline Léon, une républicaine révolutionnaire, „Annales historiques de la Révolution française”, 344 (2006), s. 7, http://ahrf.revues.org/6213 [dostęp: 22.11.2015].